

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. III. 37. 752/2015/5. szám

A Kúria a Miskolci 10.sz. Ügyvédi Iroda által képviselt (...) felperesnek a Karl, Verasztó, Bleyer Ügyvédi Iroda által képviselt Felszámolóok Névjegyzékét Vezető Hatóság alperes ellen közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. május 5. napján kelt 23.K.34.660/2014/5. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 6. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 23.K.34.660/2014/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felperes pályázati kérelmet nyújtott be az új felszámolói névjegyzékbe történő felvétel iránt, amely az alperes jogelődjéhez 2013. június 17-én érkezett és amelynek alapján az Értékelő Bizottság 2013. október 2-án személyesen meghallgatta a felperes képviselőjét. Ezt követően az Értékelő Bizottság ülést tartott és az azon kialakított javaslatát eljuttatta az alperes jogelődjének. Az alperes jogelődje a 2013. december 13-án kelt FNJ/38-4/2013. számú határozatával megállapította, hogy a felperesi pályázó új felszámolói névjegyzékbe irányuló felvételre irányuló pályázata a maximálisan adható 170 pontból 141 pontot ért el, amely pontszám a az új felszámolói névjegyzékbe kerüléshez szükséges, 144 pontot nem érte el. Rögzítette továbbá, hogy a felperes által elért 141 pontszámmal azonos pontszámot több pályázó elért, ezért az alperesi jogelőd a pályázók között közjegyző jelenlétében történt 2013. december 12-én megtartott sorsolással alakította ki a sorrendet,

amelynek során a felperes a 344 benyújtott pályázatból a rangsor 178. helyét érte el.

Az alperesi jogelőd közigazgatási határozatával szemben a felperes terjesztett elő keresetet, amelynek kérte a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra utasítását. Keresetében kiemelte, hogy a határozat, mint mérlegelési jellegű döntés a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B. §-ába ütközik, mivel a határozatból a mérlegelés szempontjai nem állapíthatók meg és a bizonyítékok mérlegelésének az okszerűsége az indokolásból nem tűnik ki. A határozat indokolása csak utal a meg nem ismerhető szakmai értékelőlap tartalmára, de a mérlegelés alapján elfogadott szempontokat az indokolásban nem ismerteti, így az elzárta a felperest a jogorvoslati jogának érdemi gyakorlásától. Ezzel az alperesi jogelőd határozata megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2. § (3) bekezdésében rögzített alapelvi rendelkezést, mivel a határozat érdemben nem bírálható így felül, valamint megsértette a Ket. 72. § (3) bekezdésének e) pontjában meghatározott indokolási kötelezettséget is. Álláspontja szerint a határozat megsértette a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény, valamint az Alaptörvény egyes rendelkezéseit is. Kiemelte, hogy a mérlegelési jogkörben hozott döntés a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B. §-ának rendelkezéseibe is ütközik, mivel a mérlegelés alapjául szolgáló szempontok nem megismerhetőek. A felperes bizonyítási indítványt is előterjesztett, kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a szakmai értékelőlap, továbbá a megelőző közigazgatási eljárás iratanyagának csatolására. Az alperesi jogelőd ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Álláspontja szerint az Értékelő Bizottság eljárása nem tartozik a Ket. hatálya alá, így a felperes tévesen hivatkozik arra, hogy az alperes jogelődje megsértette volna a Pp. 339/B. §-át, annak ugyanis a meghozott határozat mindenben megfelel. Arra figyelemmel, hogy álláspontja szerint az Értékelő Bizottság eljárása nem a Ket. szerinti eljárás, így az iratbetekintési jog sem vonatkozik arra. Az alperesi jogelőd az ellenkérelemben, valamint az alperes a tárgyaláson tett nyilatkozatában arra is hivatkozott, hogy a fentiekre figyelemmel az alperesi jogelőd határozatában nem sértette meg a Ket. 72. § (3) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettségre vonatkozó rendelkezéseket, az indokolás okszerű és teljes.

A bíróság a per tárgyalását az Alkotmánybíróságnak a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által más perekben a Pp. 155/B. §-a alapján kezdeményezett eljárásának befejezésig felfüggesztette, majd az Alkotmánybíróság 33/2014. (XI. 7.) AB határozatának (a továbbiakban: Abh.) meghozatalát követően a tárgyalást folytatta és

ítéletet hozott. A bíróság ítéletével az alperes jogelődjének határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra utasította. Ítélete indokolásában hivatkozott az Abh.-ra, amely az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 39. § (1) bekezdése alapján mindenkire nézve kötelező. Az Abh. indokolásának (28) bekezdése szerint az Értékelő Bizottság a R. 3. § (5) bekezdésére figyelemmel szakértőnek tekintendő, az alperesi jogelőd határozata pedig mérlegelési jellegű döntés, amelynek jogszerűségét - az Abh. indokolásának (31), (34) és (47) bekezdéseiben foglaltakra is figyelemmel - a bíróság a Pp. 339/B. §-ának keretei között felülvizsgálhatja. A bíróság figyelemmel volt a Kúria 2015. január 27-én kelt Kfv.III.37.789/2014/7. számú végzésére is, amely döntés szintén az alperesi jogelőd határozatának mérlegelési jellegét emelte ki. Mindezekre figyelemmel a bíróság megállapította, hogy az alperesi jogelőd határozata megsértette a Ket. 72. § (1) bekezdés ea) és ec) pontjaiban, valamint a Pp. 339/B. §-ában foglalt rendelkezéseket. Az alperesi jogelőd határozata nem fejtette ki részletesen, hogy a pályázati felhívás egyes pontjai vonatkozásában milyen részpontszámokat, milyen mérlegelési szempontok figyelembe vételével, a R. előírásai szerint miként határozta meg. Az Értékelő Bizottság javaslatán kívüli egyéb tényeket, körülményeket sem rögzített. A 3. b) alpont tekintetében pedig a határozat semmilyen indokolást nem tartalmazott, azok tartalmával kapcsolatban semmilyen részletet nem határozott meg, így a mérlegelés és döntés szempontjai egyáltalán nem állapíthatók meg. A bíróság azt is kiemelte, hogy az alperesi jogelőd az Értékelő Bizottság javaslatához nem volt kötve, azt mellőzhette is volna, ha annak eljárása során valamely alapvető eljárási szabály sérült volna vagy nyilvánvaló tévedés történt volna - ahogyan ezt egy, a bírósághoz benyújtott beadványában az alperesi jogi képviselő el is ismerte. Mindezekre figyelemmel helyezte hatályon kívül a bíróság az alperesi jogelőd határozatát, s kötelezte új eljárásra az alperest. Az új eljárásban az alperesnek a döntést a Ket. 72. § (1) bek. ea) és ec) pontjainak, valamint a Pp. 339/B. §-ának megfelelő indokolással kell ellátnia.

A bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Kérelmében egyrészt előadta, álláspontja szerint az alperesi döntés határozata nem tekinthető mérlegelési jellegű döntésnek, így tévesen alkalmazta a bíróság a Pp. 339/B. §-át, másrészt arra hivatkozott, hogy az Értékelő Bizottság nem tekinthető szakértőnek, így eljárására nem alkalmazhatóak a Ket. szabályai. Harmadrészt jelezte, hogy az Alkotmánybíróság a hivatkozott döntésével visszaható hatályúnak minősülő, jogszabályalkotó jogértelmezést végzett, amelyre nincs hatásköre, valamint arra is hivatkozott, hogy álláspontja szerint az AB döntésének - amely az Abtv. 39. § (1) bekezdése szerint mindenkire nézve kötelező - kizárólag a határozat rendelkező részét lehet

tekinteni, az Abh. indokolása nem köti az eljáró bíróságot. E tekintetben több AB határozat mellett hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Bh 2011. 118. számon közzétett eseti döntésére is, amelyben a Legfelsőbb Bíróság egy polgári ügyben kimondta, hogy az Alkotmánybíróság határozata csak „az alkotmányossági érvelés tekintetében kötelező”. Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az ítélet hatályban tartását kérte, annak helyes voltára figyelemmel, egyben kiemelte, hogy az Ab döntésének nemcsak a határozat rendelkező része, hanem az alkotmányos követelményeket és az Alaptörvénnyel összhangban álló értelmezést részletesen meghatározó indokolás is része.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az alperes felülvizsgálati kérelme döntően azon alapult, hogy az Alkotmánybíróság határozatának indokolása a bíróságokra nem kötelezőek, és annak indokolása nem az ügyben alkalmazandó jogszabályok helyes értelmezését tartalmazza.

A Kúria megállapította, hogy az Alkotmánybíróság döntése az Abtv. 39. § (1) bekezdése alapján mindenkire, így a Kúriára és az eljárt bíróságokra nézve is kötelező. Az Abtv. 63. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság döntése az ügy érdemében, illetve az Abtv. 61. § (2) bekezdése szerinti ideiglenes intézkedés esetében határozat, minden más eljárási kérdés tekintetében pedig végzés. Így a döntés az Alkotmánybíróság határozatainak és végzéseinek összefoglaló megnevezése. Ezeknek a döntéseknek az Abtv. 63. § (2) bekezdése alapján – az Abtv. vonatkozó rendelkezésében megjelölt kivételekkel – kötelező részét képezi az indokolás is. Így az Abtv. 39. § (1) bekezdésében meghatározott, az Alkotmánybíróság döntéseinek erga omnes hatályára vonatkozó rendelkezésre figyelemmel az alkotmánybírósági határozatok és végzések indokolása is köti az eljáró bíróságokat. Az alperes helyesen hivatkozott a BH.2011.118. számú eseti döntésre, amely szerint az alkotmánybírósági határozatok az alkotmányossági érvelés tekintetében kötelezőek. Ez azt jelenti, hogy az alkotmánybírósági határozat tárgyát nem képező, de az indokolásban szereplő – ám külön nem indokolt – jogszabály-értelmezések, melyek az alkotmányossági kérdéssel nem állnak összefüggésben, ugyan nem feltétlenül irányadóak, az alkotmányossági kérdésben azonban mind a rendelkező rész, mind az indokolás kötelező. Jelen esetben is éppen erről van szó. Az Alkotmánybíróság döntésében megadta a perbeli ügyben alkalmazandó jogszabályok egyetlen lehetséges alkotmányos értelmezését, és az eljárt bíróság is helyesen ezt követte.

A Kúria utal arra is, hogy az Alkotmánybíróság döntésével szemben az Abtv. 39. § (2) bekezdése alapján jogorvoslatnak nincs helye, így a felperesnek az Alkotmánybíróság hatáskörének túllépésére vonatkozó megjegyzéseivel a Kúria érdemben nem foglalkozhatott.

A Kúria mindezt megállapította, hogy az eljáró bíróság helyesen minősítette az alperesi jogelőd döntését mérlegelési jellegűnek és minden tekintetben az alkotmánybíróági határozat értelmezése szerint járt el.

Ennek megfelelően a Kúria álláspontja szerint az eljáró bíróság helyesen minősítette az Értékelő Bizottságot szakértőnek. A R. alapján ugyanis az alperesi jogelőd eljárása a Ket. hatálya alá tartozott, és az alperesi jogelőd az Értékelő Bizottság szakértelmére támaszkodva, ám ennek a testületnek a véleményéhez nem kötve hozta meg határozatát. Így az Értékelő Bizottság végső soron az eljáró hatóság hiányzó vagy hiányos szakértelmét pótolta, amely szervezetet a R. 3. § (4) és (5) bekezdései hoztak létre, s írták egyben elő a névjegyzékkel összefüggő eljárásokba történő bevonásukat. A Ket. 58. § (1) valamint (3) bek. alapján így az Értékelő Bizottság jogszabály - az R. - előírása alapján kötelezően igénybe veendő szakértői testületnek tekinthető.

Mindezekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, az iránymutatásai a megismételt eljárás tekintetében mindenben helytállóak, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült felperesi perköltség megfizetésére a Kúria az alperest a Pp. 270. § (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés, és 83. § (1) bekezdés szerint kötelezte.

Budapest, 2015. november 24.

**Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, előadó bíró,
Dr. Kovács Ákos s.k. bíró, Dr. Sperka Kálmán s.k. bíró**